

Пред иконом Светог Саве

27. Јануар је. Још није свануло, мрак је. Хладно је. На зиду трепери светлост из кандила. Нежно осветљава то лепо лице. Дугачка браон брада се пресијава на тој светлости, а бадемасте очи пуне љубави и нежности гледају право у мене. Тешко је не дивити се том сјају у очима. Застала сам и дуго дуго га посматрала. Више ми није било хладно.

Кроз главу су ми пролазиле само мисли везане за њега, Светог Саву. Рођен као племић, син великог Стефана и Ане Немањић био је веома вољено дете. Био је веома посебан и другачији од осталих. Много је волео да чита, забаву и спокој је тражио у књигама и причама из манастира. Иако је имао све, па чак и земљу којом да влада он је изабрао други пут. Ни царство, ни богатство, ни слава, ни сјај њега нису привлачили. Свој спокој и задовољство пронашао је у манастиру на Светој гори. Млади Растко постаје Сава и започиње своје право животно путовање. Схвата да своју земљу треба бранити знањем, љубављу и вером. Учио је многе, ширио знање, а православну веру учврстио и изборио се за њену самосталност. У Никеји је постао први архиепископ, али био је и први српски књизевник и дипломата. Велика је дела учинио за свој народ. И док ми све то пролази кроз главу схватам какав је то човек био. Красиле су га памет, доброта, скромност, разумност и весело дух. Био је то човек који је гледао много унапред, био је визионар који је урадио баш велика дела за свој народ.

Одједном се зачуо будилник. Тргнула сам се и погледала кроз прозор. Велике беле пахуље низале су се по стаклу. Било је време да се спремим за школску приредбу.